

Cu 'ce' si 'cine' intram in UE?

VOCEA VÂLCII

Mătot întreb, de ce nu poate românul să fie sincer cu propria-i persoana? După zeci de „ani lumină”, au mai trecut cât or să mai treacă și tot nu vedem parul din proprii ochi. Nu trebuie să fii orb, dar multă lume a avut sigur ocazia să iasă din țară, pe la vecini, dacă nu mai departe, să ajungă să compare lumea, străină de ... concepția autohtonă. Care cred că stă la baza multor greutăți ce le întâmpinăm, vizavi de vecinii (concepțiile lor), mai mult sau mai puțin europenizați. Vrem în Europa, trebuie să luăm ultimul tren, dar am impresia că nici nu ne deranjăm, să mergem până la gară. Aproape sigur, vom intra în Uniunea Europeană, la 1 ianuarie 2007. Evident, cu toții ne dorim asta și spunem că acolo este și locul nostru, chiar dacă, lăuntric, fiecare dintre noi crede că nu prea merităm să ne numărăm printre țările membre UE.

Însă abia când ajungi într-o țară din Uniunea Europeană realizezi că diferențele dintre noi și ei sunt uriașe și stai și te întrebi: sincer, ce căutăm noi acolo? Cine a văzut o țară din UE, sigur știe despre ce vorbesc. Să ne comparăm cu Austria? Nici vorbă. Cu Italia? Poate, un pic, suntem mai apropiați, ca și comportament, de italieni, decât de alte popoare, dar impresia poate fi subiectivă, ținând cont de numărul mare de imigranți – milioane! – care formează acum nația italiană. Cu Germania? Nici nu încap termen de comparație, la niciun nivel. Poate cu Ungaria sau Cehia? Nici măcar atât, cu toate că, până acum vreo 17 ani, eram cu toții parte a aceluiași bloc comunist.

În Uniunea Europeană nu există atâția needucați ca pe la noi. Pârâcioși,

denunțători, fonfăniți și răzbunători. Degeaba ne laudăm cu sistemul nostru de învățământ și cu deșteptăciunea noastră; ne lipsește prea mult bunul simț. În UE nu se aruncă gunoaie pe stradă. Menajere sau „umane”□. Primele se incinerează, celelalte se internează. În UE nu există atâta golănie ca pe aici, în politic, administrație, presă sau aiurea. În UE, fiecare se respectă pe sine, în primul rând, și îi respectă, implicit, pe ceilalți. Nu e cazul la noi. În UE, nu ai niciodată sentimentul acela al nesiguranței pe stradă, indiferent de zona în care te afli sau de oră, sentiment pe care noi îl trăim aproape continuu.

În UE există servicii adevărate, de calitate. În UE nu există gropi în asfalt, iar infrastructura rutieră e bine pusă la punct. Șoferii conduc civilizată și respectă regulile de circulație. În UE toate sunt bine puse la punct, iar birocrația e aproape inexistentă- de exemplu, un buletin de identitate se eliberează în 5 minute! Nici măcar istoric nu ne putem compara, iar mărturiile trecutului nostru, atât de glorificat prin căruțile de istorie, pălesc total în fața monumentelor de prin marile orașe ale UE. Și nu doar atunci când compari Bucureștiul, de exemplu, cu Viena, Milano sau Hamburg, dar constați că suntem în urmă și atunci când încerci să cauți termen de comparație cu Budapesta. E suficient să treci prin Ungaria și îți schimbi total părerea bună pe care o mai ai despre România. Când vezi ce-au fost în stare să realizeze civilizațiile trecute prin Italia, Germania sau Austria și Ungaria, conștientizezi cu adevărat că n-am fost niciodată cine știe cine în Europa asta.

Și, odată ajuns acolo în vizită, e normal să te întrebi ce căutam noi în Uniunea Europeană. Nu am devenit nici mai civilizați, nici mai înțelepți, nici mai dezvoltați din punct de vedere economic. Am fost, suntem și încă vom fi mult în urma tuturor. Intrăm în UE, dar nu știu dacă ieșim, de fapt, din românismul nostru, de genul „las-o, mă, că merge-așa!”□. Ne place doar să credem asta sau să sperăm că ceva se va schimba la noi și mai ales în fiecare dintre noi. Dar atât.

Evoluția ultimilor 30-40 de ani a fost mai mult o involuție, care s-a soldat cu starea de azi, unde nu mai avem trecut, iar viitorul este incert. Valorile s-au dus și au fost transformate și răstălmăcite pe placul fostelor guvernări, de a căror umbră nu ne putem descotorosi. De aceste realități, sunt conștienți și cei ce decid undeva, să intrăm sau nu între ei. Dar cam așa, a fost și în istorie. Neamul românesc a ales cam ca totdeauna... ceea ce i s-a impus de turci, de familia regală, de ruși, de comuniști, iarăși de comuniști, ș.a.m.d.

Poate avem acum noroc și ne aleg cei din UE, că noi nu suntem în stare. Apoi, or impune ei ce-i necesar și poate asta este viitorul. Cred totuși că suntem un popor ușor auto-formabil. Odată ce se va ieși din orbirea în care am fost băgați de teroarea comunistă și purtați până în prezent, se va descoperi o civilizație avansată. Atunci o să se trezească spiritul și motivația unui popor letargic, fără speranțe. Atunci se va trezi setea de civilizație și va porni motorul social, trecând peste conducerea încurcată și nătângă a politicienilor noștri. După integrare se va porni adevărata reformă care va începe în interiorul sistemului, din mii de locuri, de jos în sus. Abia atunci România, azi inertă, va începe să fiarbă.